

Dage. Nu vil jo en saadan Beregning meget snart kunne blive gjort, og hvormegen Fædrelands-kjærlighed og Lyst til at være Soldat man end igrøvrigt kan forudsætte hos Landets Sønner, saa er det jo ganske sikkert, at det ikke er urimeligt, at en Beregning i saa Henseende vil blive anstillet, og det er da klart, at Rekrutmassen — thi Vedkommende have det jo tildels i deres egen Haand ved Hjælp af Vernepligtsloven, idet man har Lov til at fordrø Udsættelse til sit 25de Aar — vil komme til at gruppere sig ganske overordentlig stærkt om de Aar, hvor der er Sikkerhed for, at Indfaldelsen kun kan ske i 65 Dage, hvorimod der vil være en meget stærk Ebbe i de Aar, hvor man er sikker paa, at Indfaldelsen bliver i 100 Dage. Jeg tror ikke, det i og for sig vil være saameget for disse Dages Skyld; men der er den meget væsentlige Forskjel, at det betyder det Samme som en Indfaldelse mer eller mindre; og det er et Moment, som jeg tror ikke har eller kan have nogen ganske ringe Betydning. Jeg skal overhovedet udtale, at, medens jeg meget vel kan forslaa, at den høitærede Krigsminister gennem Udvalgsbetænkningen i 1872 og navnlig dets Flertals Udtalelse, har faaet et stærkt Indtryk af, at det var den første Uddannelsesetid, som det gjaldt om at faae nedfat, saa har jeg et noget andet Indtryk. Jeg har af de Jo-handlinger, hvori jeg har deltaget, faaet den Opfattelse, at det maaste slet ikke var saameget derom det dreiede sig, men at, naar man havde Valget imellem en kort Tjenestetid og en Forpælse i Indfaldelsen og en noget længere Tilstedeværelse under Et ved Fanerne med Fritagelse for en af Indfaldelserne, saa var der — det har jeg idetmindste fra flere Sider hørt udtale — ingen Tvivl om, at man vilde vælge det Sidste. Det var disse Bemærkninger, jeg ønskede at fremsætte med Hensyn til Spørgsmaalene om Kommandoen og Uddannelsen i Hæren efter det foreliggende Forslag, og jeg skal nu gaa over til at omtale et Par andre Enkeltheder og de Principer, som der er kommet til Orde i det af den høitagtede Minister forelagte Lovforslag. Jeg skal faaledes med et Par Ord berøre Avancementsholdene. Som de Herer ville have bemærket, er Avancementet fra Premierlieutenant til Kapitain i det foreliggende Forslag som i vor nuhavende Hærløvs knyttet dels til Aldersordenen og dels til et Valg, idet den høitagtede Krigsminister har foreslaaet, at ethvert sjette Avancement skal være et Valgavancement. For den, der ganske overfladigt betragter denne Sag, maa det være noget betænkeligt at se, hvorledes Tilliden til ekstraordinær Intelligents- og Talents tilstedeværelse i Premierlieutenantsklassen er dalet i Løbet af de sidste Aar. Den Gang, vi i 1867 begyndte med Hærløven, da troede man, at hver tredie Lieutenant vilde egne sig til, et saadant Avancement, og man foreslog derfor, at hvert tredie Avancement skulde være et Valgavancement. I 1872 var man

kommen ned til, at hvert femte skulde være det, og nu i 1874 er man kommen endnu længere ned, nemlig til hvert sjette. Jeg tror nu, at man ved nøiere at betragte Sagen vil erkjende, at, om man vælger 3, 4 eller 6, er dette temmelig ligegyldigt; disse Tal ere lige rigtige og lige gale. Talentet lader sig ikke bringe ind under Statistiken; det kommer stundom, men det er sjældent, i større Mængde, og der er Perioder, hvor det slet ikke lader sig tilsyne, og jeg tror, at Tallene her ere dobbelt ligegyldige af den Grund, at naar Talentet ikke lader sig tilsyne, saa ligger det nær — at gjøre Valgavancementet til et Anciennitetsavancement, idet man siger, at den Eldste er den, der fortrinnsvis bør vælges. — Jeg anser derfor hele denne Forandring af Tallene for temmelig ligegyldig. Fremdeles søger den høitagtede Minister at fortrø Avancementet og at bevare nogenlunde Frihed i Hæren ved Hjælp af Aldersgrændser. Den høitagtede Minister har ladet Aldersgrændsen i vor nuhavende Hærløvs for Premierlieutenanter falde bort, for Kapitainer er den sat til 55 Aar, for Oberstlieutenanter til 60 Aar, for Oberster til 65 Aar og for Generaler til 70 Aar. Naar overhovedet Aldersgrændser skulle beholdes, maa man vistnok sige, at det er ganske heldige Tal, der her ere satte; men det forekommer mig, at den nævnte Begunstigelse for Lieutenanterne, nemlig at de kunne blive over 45 Aar, som tidligere var Grændsen for deres Afstedigelse, er kjøbt med en Strengthed imod dem med Hensyn til at kunne forlange deres Afsted med Pension. De Herer ville erindre, at Hærløven af 1867 tillader Premierlieutenanten, naar han har naaet 42 Aar og ikke avancerer, at kunne forlange sin Afsted med Pension; denne Grændse er nu i dette Forslag sat op til 45 Aar. Jeg skulde i og for sig ikke have indvendt Noget derimod, dersom den høitagtede Minister ikke i Motiverne til Forslaget havde sagt, at en Sandsynlighedsberegning har ført til, at det vil være et rent usædvanligt Tilfælde, at en Lieutenant opnaar 45 Aar, naar han overhovedet egner sig til Avancement. Jeg slutter deraf, at Avancementet for Premierlieutenanter i Reglen vil falde imellem deres 40 og 45 Aars Alder, og at de, naar de ere i 42 Aars Alderen, ville være fuldstændig paa det Næne med, om der er Haab for dem om at avancere eller ikke. Naar nu det sidste er Tilfældet, synes det mig noget haardt at holde en saadan Lieutenant tre Aar til Tjeneste og dermed stille ham tre Aar længere bort fra Muligheden af at kunne bryde sig en anden Karriere, tre Aar, i hvilke hans Gøne i saa Henseende desuden naturligtvis bliver formindstet, især naar disse tre Aar skulle tilbringes under et saadant Tryk, som det, hvert Dieblit at se sine Eftermænd springe sig forbi, nødvendig maa udøve paa enhver erefjær Officer. Jeg skal derfor meget anbefale, om man kunde bevare vor nuværende Hærløvs mere humane Be-